

konstatere, at i de konflikter, hvor mange civile efterfølgende er kommet til skade på grund af klyngeammunition, er der hovedsagelig tale om klyngeammunition uden selvdestruktionsmekanisme, og det understreger jo netop behovet for, at regeringen fortsætter sit arbejde for at opnå en international regulering af notorisk upræcis og upålidelig klyngeammunition, der forvolder uacceptabel skade på civile.

I debatten i Danmark har der tilsyneladende været to misforståelser: dels at forsvaret skulle råde over den type bomblet, der hedder M-85, og som bl.a. blev anvendt i Libanon i sommeren 2006, dels at der ikke skulle være forskel mellem de to danske typer klyngeammunition i forsvarrets lagre. Lad mig starte med at slå fast, at de to typer bomblets, som forsvaret råder over i dag, ikke er af samme type som M-85, altså den, vi så brugt i Libanon. Danmark råder over to typer granater i den operative beholdning; den ene kaldes 642 og den anden 662. Det er korrekt, at M-85 minder om den ene af de to danske typer klyngeammunition, nemlig om den, der hedder 662, men det fremgår også af analysen, at den danske 662'er ifølge den tyske producent er forbedret på en lang række områder i forhold til den M-85, der blev brugt i Libanon. Disse forbedringer betyder ifølge producenten bl.a. en mere pålidelig selvdestruktionsmekanisme.

Regeringen lægger som nævnt afgørende vægt på, at klyngeammunition er præcis og pålidelig, og selv om det ikke er sikkert, at erfaringerne fra Libanon rent faktisk kan overføres til de danske 662'ere, har regeringen besluttet at tage konsekvensen af denne tvivl. Derfor anbefaler vi i analysen, at klyngeammunition at typen 662 fjernes fra den danske operative ammunitionsbeholdning med henblik på destruktion, så hurtigt det er muligt at tilvejebringe ressourcerne hertil.

Jeg vil nu vende mig mod forskellen mellem de to typer dansk klyngeammunition. Af bilag A til rapporten fra Norge vedrørende brugen af M-85 i Libanon kan man se, at den anden type klyngeammunition, som forsvaret har, nemlig 642'eren, ikke hører til den såkaldte M-85-familie, og den norske rapport rejser således ikke tvivl om pålideligheden af denne type klyngeammunition.

Regeringen vil ikke tage unuanceret afstand fra al besiddelse og brug af klyngeammunition, og det er der flere grunde til. For det første hensynet til danske soldaters sikkerhed. Regeringen lægger her vægt på, at der er konsistens i den

førte politik. Det ville således være uforståeligt, hvis vi på den ene side tog afstand fra eller forbød klyngeammunition og på den anden side ønskede, at danske soldater skulle modtage støtte fra allierede i form af f.eks. klyngeammunition. Det er regeringen meget magtpåliggende, at danske soldater kan modtage luft- og/eller artilleristøtte i situationer, hvor deres sikkerhed afhænger af det. Kan de ikke få det, vil Danmarks muligheder for at deltage i internationale operationer og dermed tage et internationalt ansvar blive markant forringet.

For det andet kan der være situationer, hvor netop klyngeammunition er den bedst egnede og mindst skadevoldende ammunitionstype. Da mængden af sprængstof i de enkelte små bomber i klyngeammunition er markant mindre end i almindelige granater, kan klyngeammunitionens direkte følgeskader på eksisterende bygninger og infrastruktur være væsentlig mindre end ved brug af almindelige granater. I tilfælde af at fjendtlige mål som f.eks. soldater befinder sig nær eksisterende infrastrukturer og konstruktioner som f.eks. vejnet, broer, dæmninger, diger, forsyningsværker m.m., kan klyngeammunition således være den mindst direkte skadevoldende ammunitionstype.

For det tredje er det jo ikke sådan, at Danmark på dette område internationalt står sammen med lande, som vi normalt ikke har fælles interesser med. Vi står faktisk sammen med en lang række europæiske og nordiske lande, der overordnet set deler den danske holdning til klyngeammunition; her kan jeg nævne Finland, Sverige, Holland og Storbritannien som eksempler.

For det fjerde skal man også huske på, at besiddelse af klyngeammunition ikke er underlagt et forbud i den gældende humanitære folkeret, selv om det nogle gange er blevet sagt, at der eksisterer et sådant forbud.

Det danske forsvar har aldrig anvendt sin klyngeammunition i internationale operationer, og det er der heller ikke nogen aktuelle planer om. Skulle der opstå et behov herfor, har regeringen dog fundet det hensigtsmæssigt, henset til den store politiske interesse for netop dette emne, at det kun vil ske med inddragelse af Folketinget. Det betyder ikke, at Folketinget fremover skal inddrages i alle spørgsmål om operativt valg af ammunitionstyper. Denne beslutning træffes som hidtil bedst af forsvaret.

Så vil jeg afslutningsvis gerne nævne et par forhold, som jeg finder særlig vigtige. For det